

Σκέψεις και συμπεράσματα για τα γεγονότα σε Χίο-Λέσβο

του Α.Λ.

1. Αμέριστη αλληλεγγύη στους κατοίκους των νησιών απέναντι στην καταστολή.

Είναι λογικό να υπάρξει ταλάντευση στον κόσμο της Αριστεράς για το αν πρέπει να στηρίξει ή όχι τους διαμαρτυρόμενους κατοίκους απέναντι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Το επιχείρημα είναι ότι τις κινητοποιήσεις, τουλάχιστον μέχρι τώρα τις είχε η Ακροδεξιά, άρα σε αυτούς δεν πρέπει να δείξουμε καμία αλληλεγγύη. Νομίζω ότι αυτό το επιχείρημα είναι λάθος. Πέρα από τους αμιγείς χρυσαυγίτες και νεοδημοκράτες, ένας κόσμος σέρνεται πίσω τους επηρεασμένος από ρατσιστικές απόψεις αλλά μπορεί και πρέπει να διεκδικηθεί. Απέναντι στα ΜΑΤ και την καταστολή βρίσκονται σύσσωμα τα νησιά, κι επίσης αγανακτούν γιατί άλλοι αποφασίζουν «γι αυτούς χωρίς αυτούς», ερχόμενοι ως κατακτητές στα νησιά να τους επιβάλλουν τις αποφάσεις τους με τη βία.

Η Αριστερά πρέπει να πάρει μαχητικά και αποφασιστικά θέση απέναντι στο κράτος, τα αφεντικά, τον ιμπεριαλισμό («συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας»), για να μπορέσει να κερδίσει τη μέγιστη δυνατή επιρροή, για να μπορέσει να ακουστεί και για τις υπόλοιπες θέσεις της. Άλλωστε τουλάχιστον στη Λέσβο η εικόνα δείχνει να αλλάζει και η Αριστερά φαίνεται να κοντράρει –τουλάχιστον- στα ίσα τη Δεξιοακροδεξιά πολυκατοικία, που δεν είναι συνηθισμένη ούτε να βρίζει και να συγκρούεται με τους ένστολους χρυσαυγίτες του Χρυσοχο(υντ)ίδη ούτε με την κυβέρνησή της. Η κατάσταση είναι δυναμική και δείχνει ότι είναι εφικτό να γείρει καθαρά υπέρ της Αριστεράς (πχ στην απεργία στη Λέσβο η Ακροδεξιά ήταν άφαντη). Για να γίνει αυτό πρέπει η τοπική Αριστερά να πρωτοστατήσει απέναντι στην καταστολή κι η Αριστερά στην υπόλοιπη Ελλάδα να υψώσει ασπίδα αλληλεγγύης.

Μια λογική που λέει «ούτε μπάτσοι-ούτε ακροδεξιοί κάτοικοι-ας πλακωθούν μεταξύ τους κι εμείς θα κοιτάμε» χάνει τη δυναμική αυτή, υποτιμά το αντικατασταλτικό-αντιΜΑΤ πνεύμα που κυριαρχεί στα νησιά (που υπερβαίνει κατά πολύ το άθροισμα δεξιών και ακροδεξιών), τσουβαλιάζει πολύ περισσότερο κόσμο ως ακροδεξιούς από ότι είναι στην πραγματικότητα (από ότι φαίνεται δεξιοί και ακροδεξιοί είναι οικτρή μειοψηφία, απλά ως τώρα ήταν μια συμπαγής και «μαχητική» μειοψηφία που ηγεμόνευε στα νησιά αφενός κολυμπώντας σε ένα κλίμα ρατσισμού αρκετά διαδεδομένο εξαιτίας της δράσης τοπικών και εθνικών αστικών μηχανισμών -δήμος, εκκλησία, ΜΜΕ, σύλλογοι- και συμφερόντων -κεφάλαιο-) αφήνει ελεύθερο το πεδίο στην Ακροδεξιά να κερδίσει νέα ακροατήρια (ακόμα και ως «αντισυστημική» δύναμη), καθιστά την Αριστερά παθητική δύναμη.

2. Καμία αλληλεγγύη γενικώς στον «αγώνα» ενάντια στα στρατόπεδα-καμία κατανόηση στους «κατοίκους» γενικά

Έχοντας πει πρώτα για την αλληλεγγύη χωρίς όρους σε όλους απέναντι στην καταστολή, πρέπει να αποφύγουμε να πλατσουρίσουμε στο γλείψιμο των πιο αντιδραστικών απόψεων του «κόσμου» γενικώς. Δεν έχει γενικώς δίκιο ο «κόσμος που εξεγείρεται». Δεν είναι ενιαίο ούτε γενικά προοδευτικό το κίνημα «όχι στα στρατόπεδα». Στεκόμαστε με όλη μας τη δύναμη απέναντι σε όλους όσους λένε «έξω οι ξένοι», σε όσους λένε «μακριά από το νησί μας κι ας πάνε όπου θέλουν-πάρτε τους σπίτια σας-δε χωράμε άλλους-δεν είμαστε χωματερή», σε όσους ξεδιάντροπα καλούν «να φύγουν-να τους διώχνουμε-να τους πνίγουμε», σε όσους συνωμοσιολογούν κατά των «σατανικών ΜΚΟ που τρώνε λεφτά για να φέρνουν μετανάστες», σε όσους ισχυρίζονται γενικά ότι «οι ξένοι είναι πρόβλημα».

Έχει δίκιο ο κόσμος που λέει ότι οι μετανάστες πρέπει να ζούν και να κυκλοφορούν ελεύθεροι στη χώρα και στην Ευρώπη, με χαρτιά, άσυλο, ίσα δικαιώματα, ότι πρέπει να κατοικούν μέσα στις πόλεις εντασσόμενοι αρμονικά μέσα στην κοινωνία μας και όχι απομονωμένοι σε χωριά, βουνά και ξερονήσια. Έχω την

αίσθηση ότι οι ρατσιστές παραμένουν πλειοψηφία σε αυτό το ζήτημα τόσο στα νησιά όσο και στην ηπειρωτική Ελλάδα. Η συστημική ρατσιστική προπαγάνδα δεκαετιών έχει γίνει για τα καλά κτήμα εκατομμυρίων ανθρώπων – κι αν έχουμε «χωρέσει» 1 εκατομμύριο μετανάστες από την Αλβανία τη δεκαετία του '90 χωρίς τους οποίους η οικονομία της χώρας δεν θα κάλπαζε, κι αν έχουμε χωρέσει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους από τη Μέση Ανατολή τη δεκαετία του 2000 χωρίς να υπάρξει πρόβλημα, κι αν έχει μειωθεί σήμερα συνολικά η μετανάστευση στην Ελλάδα σε σύγκριση με τα παλιότερα χρόνια (ακριβώς λόγω της κρίσης που χτύπησε χειρότερα τη χώρα μας παρά πολλοί έφυγαν, φεύγουν ή θέλουν να φύγουν), κι αν βοηθήσαμε με τρόφιμα, φάρμακα και ρούχα, όπως και με κάθε είδους εθελοντική προσφορά εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που πέρασαν από τη χώρα μας το 2015-16 (μέχρι την υπογραφή συμφωνίας Ελλάδας-ΕΕ-Τουρκίας χωρίς να «βουλιάξουμε», κι αν πρόκειται τώρα μόνο για λίγες δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες, κι αν μη φταίνε αυτοί σε τίποτα που η συμφωνία τους εγκλωβίζει σε μια χώρα που δεν μπορεί να τους εξασφαλίσει δουλειά –ή μπορεί να τους εξασφαλίσει μόνο μια άθλια δουλειά.

Ο κόσμος της αλληλεγγύης στους πρόσφυγες στη Λέσβο και στα υπόλοιπα νησιά όπου βρίσκονται εγκλωβισμένοι πρόσφυγες ζητά ανοιχτές δομές φιλοξενίας στο κέντρο των πόλεων, σε πλήρη σύγκρουση με όσους ζητάνε απελάσεις, πνιγμούς και ξερονήσια. Οι αλληλέγγυοι ζητάνε λεφτά για καλύτερες συνθήκες ζωής για τους πρόσφυγες, σε πλήρη σύγκρουση με όσους ζητάνε «να μη δίνονται λεφτά σε ΜΚΟ που ασχολούνται με πρόσφυγες» ή να μην δίνονται λεφτά σε καινούρια στρατόπεδα (απαιτώντας ακόμα χειρότερη ζωή για τους πρόσφυγες). Οι αλληλέγγυοι ζητάνε καλύτερη ζωή για όλους, για καλύτερα σχολεία και νοσοκομεία, περισσότερες κρατικές παροχές, καλύτερη δουλειά και μισθό για πρόσφυγες και ντόπιους, για λιγότερες δαπάνες για ΜΑΤ και εξοπλισμούς, σε πλήρη σύγκρουση με όσους ζητάνε περισσότερα ΜΑΤ (αλλά να δέρνουν τους πρόσφυγες όχι τους ίδιους), περισσότερο στρατό, περισσότερο εθνικισμό και ξενοφοβία.

Είμαστε αλληλέγγυοι με τους πρώτους, προσπαθούμε να κυριαρχήσουμε ιδεολογικά και στους δρόμους απέναντι στους δεύτερους, να τους αποδυναμώσουμε, να περιορίσουμε την επιρροή τους. Το κίνημα μπορεί να νικήσει πραγματικά μόνο στην κατεύθυνση των πρώτων και μόνο έτσι πρέπει να νικήσει. Νίκη δεν θα είναι να σταλούν οι μετανάστες στα ξερονήσια ή να πνίγονται/δολοφονούνται ακόμα περισσότερο ή να σταλούν σε φυλακές στην ηπειρωτική Ελλάδα. Νίκη δεν θα είναι να γίνουν τα κλειστά κέντρα κράτησης στα νησιά με δωροδοκία-ανταλλάγματα σε μερίδες της Δεξιάς και της Ακροδεξιάς. Νίκη θα είναι να καταρρεύσει κινηματικά το σχέδιο της κυβέρνησης για νέα κλειστά κέντρα κράτησης αλλά και να εξασφαλιστούν καλύτερες συνθήκες ζωής για ντόπιους και πρόσφυγες.

Και για να γίνει κάτι τέτοιο θέλει κοινό ταξικό αγώνα, με την εμπλοκή της Αριστεράς, των συνδικάτων, των οργανώσεων και των ανθρώπων από τα κάτω, ντόπιους ή μετανάστες/πρόσφυγες απέναντι στη φτώχεια, τον ρατσισμό και τη μισανθρωπιά, απέναντι στα αφεντικά και σε όσους τους υπηρετούν καλλιεργώντας τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Ο ταξικός αγώνας αποδυναμώνει την Ακροδεξιά και περνάει τον πρώτο λόγο στην Αριστερά και είναι προϋπόθεση για τη νίκη. Γι αυτό οφείλουμε να στηρίζουμε μόνο αυτό το μπλοκ δυνάμεων και αυτή την κατεύθυνση, αντί να χαϊδεύουμε τους ρατσιστές για μια (άχρηστη) ψήφο παραπάνω, όπως πχ κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ/Τσίπρας ή μερίδες της πατριωτικής Αριστεράς.

3. Η αντι-βία έχει αποτέλεσμα-είναι προϋπόθεση για τη νίκη.

Το κυνηγητό και το ξύλο απέναντι σε άντρες των ΜΑΤ, η άτακτη υποχώρηση των τελευταίων στη Λέσβο και τελικά η ανακοίνωση της κυβέρνησης για αποχώρησή τους από τα νησιά είναι καλό νέο, είναι μια μικρή νίκη. Και πώς ήρθε αυτή η νίκη; Ήρθε από τη μαζική κινητοποίηση, συνδυασμένη όμως με τακτικές ανταρτοπολέμου: μπλόκα, ξύλο/συγκρούσεις, περικύκλωση και χτυπήματα στους μπάτσους σχεδιάζοντας διαδρομές μέσα από χωματόδρομους και δάση, επιστρατεύοντας ενάντια στα ΜΑΤ

αγροτικά οχήματα κ.λπ.

Οι μάλλον επιβεβαιωμένες αναφορές ότι “βγήκαν και καραμπίνες”, παρότι είναι πολύ επιμέρους γεγονός που δεν αντιστοιχούσε στο γενικό επίπεδο της κινητοποίησης, έδειξε ωστόσο πόσο οριακές ήταν οι καταστάσεις και οι διαθέσεις στέλνοντας ένα δυνατό μήνυμα στα κέντρα εξουσίας. Είναι από τις σπάνιες φορές που βλέπουμε τα ΜΑΤ να φοβούνται. Αυτές οι καταστάσεις έκαναν τα ΜΑΤ για πρώτη φορά να εκλιπαρούν την κυβέρνηση να φύγουν από τα νησιά, να φοβούνται για τη ζωή τους. Είναι από τις ελάχιστες φορές που τα ΜΑΤ αντί για «Ηρακλήδες» ένωσαν «πρόβατα επί σφαγή».

Η κυβέρνηση γνώρισε ξεκάθαρη ήττα- σκόπευε να επιβάλει υποταγή με το μαστίγιο και επιστρέφει από τα νησιά με σκυμμένο το κεφάλι. Η συνταγή γι’ αυτό ήταν το μίσος της τεράστιας πλειοψηφίας του κόσμου για τους ένοπλους μπάτσους, η αποφασιστικότητα και η αντοχή στον δρόμο αλλά και η αντι-βία απέναντι στους πραίτορες ότι αυτή τη φορά δεν θα είναι τόσο εύκολα τα πράγματα. Η κυβέρνηση αφενός ένωσε ότι απειλείται από εκλογική εξαφάνιση στα νησιά κι αφετέρου φοβήθηκε ότι μπορεί να χάσει τον έλεγχο ακόμα κι απέναντι στα ΜΑΤ. Έτσι έκανε πίσω.

Η αντιβία απέναντι στις δυνάμεις καταστολής, εφόσον έχει μαζικό λαϊκό έρεισμα πίσω της, είναι απαραίτητο συστατικό της νίκης, περνάει τον φόβο στο απέναντι στρατόπεδο, δημιουργεί ρήγματα και αποσυσπειρωτικές τάσεις απέναντι στις δυνάμεις καταστολής, όσο κι αν αυτές είναι εξοπλισμένες «σαν αστακοί». Η καθολική αντιδραση και αντίσταση της κοινωνίας μπορεί να νικήσει την κρατική βία. Τα ένοπλα σώματα καταστέλλουν για να επιβάλουν τον τρόπο, δεν μπορούν όμως να τα βάλουν –ούτε να εξοντώσουν- μια ολόκληρη κοινωνία. Σημαντικά κρατούμενα που πρέπει να αφομοιώσει η Αριστερά, το κίνημα, οι άνθρωποι που αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο, για τις μάχες του μέλλοντος.